

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/364/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112234419
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112234419.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 27C/301/2012-42 zo dňa 13.12.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

O nároku navrhovateľa rozhodol prvostupňový súd podľa § 27 ods. 2, § 3 ods. 1 písm. a), d), ods. 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu s účinnosťou do 31.12.2012, § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011, čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Prvostupňový súd konštatoval, že navrhovateľ sa v konaní domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Okresný súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 2Cdom 129/1997 zo dňa 29.06.1999, podľa ktorého nesprávny úradný postup nezakladajú vady konania - napríklad zhromažďovanie podkladov pre rozhodnutie, hodnotenie zistených skutočností, právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie; rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Cdo 24/2004 - nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí; uznesenie Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 1018/2007 zo dňa 25.08.2009 - rozhodovaciu činnosť, ktorá je podstatou súdnictva, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Podľa okresného súdu je teda zrejmé, že posúdenie veci a vydanie rozhodnutia nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Za splnenia podmienok podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (ak bolo právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom) posúdenie veci a vydanie rozhodnutia možno považovať len za vydanie nezákonného rozhodnutia. Tiež konštatoval, že rozhodnutia exekučných súdov, ktorými boli skúmané žiadosti o vydanie poverenia a skúmanie materiálnej správnosti rozhodcovského rozsudku, nekalej povahy rozhodcovskej doložky, nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu.

Ďalej dôvodil, že nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy a automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (článok 48 ods. 2 Ústavy SR). Sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prieťahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prieťahy, neefektívny postup (I. ÚS 16/02, I. ÚS 63/00). Ak neexistuje príčinná

súvislosť medzi postupom súdu a porušením základného práva alebo slobody, treba považovať takú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú. Samotná dĺžka konania sama o sebe ešte nemusí bez ďalšieho znamenať závažné porušenie práv sťažovateľa (I. ÚS 476/2012, IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 93/03).

Tiež uviedol, že rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená charakterom, ako aj právnou a faktickou zložitou predjednávanou vecí, ďalej správaním účastníkov súdneho konania a napokon aj činnosťou, resp. súčinnosťou štátnych a iných orgánov, ktoré sa zúčastňujú na súdnom konaní. Prvoradou povinnosťou súdu a sudcu je však organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa osoba obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

V danom prípade je podľa okresného súdu nesporné, že išlo o exekučnú vec, v ktorej súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia. Prvostupňový súd však skúmal, či nie je rozpor so zákonom, keďže išlo o rozhodcovské rozhodnutie v spotrebiteľskej veci. Oprávnenosť takého skúmania exekučného súdu vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira. Podľa okresného súdu je nepochybné, že žiadosť o poverenie bola na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozhodnutia vydaného na základe spotrebiteľského vzťahu. Poukázal na problematiku spotrebiteľských vzťahov a na rozsiahlu právnu úpravu týkajúcu sa ochrany spotrebiteľa, bolo povinnosťou súdu aj v rámci exekučného konania skúmať toto rozhodcovské rozhodnutie s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, podľa ktorého smernicu 93/13 treba vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez návrhu posúdiť nepríjemnosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať takúto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o nepríjemnú doložku, prináleží tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný. S poukazom na uvedené okresný súd posúdil väčšiu zložitú a náročnosť po právnej stránke a nevyhnutnosť skúmania rozhodcovského rozhodnutia. Zároveň zdôraznil, že v zmysle ustanovení smernice Rady 93/13/EHS (čl. 3 ods. 1 písm. t/), každá zložka súdneho procesu je povinná skúmať a preverovať, aby nemorálne podmienky spotrebiteľa nezaväzovali v záujme vyššej kvality života. Pre rozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia nie je postačujúca len žiadosť, ale aj ďalšie podklady, ktoré však príslušným súdnym exekútorom nie sú zasielané súdu. Súd nie je administratívny orgán, ktorý automaticky udeľuje poverenia na žiadosť exekútora. Ide o súdne rozhodnutie, ktoré musí vychádzať z objektívneho zistenia a posúdenia.

Prvostupňový súd konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal zistené, že žiadosť o vydanie poverenia doručená súdu dňa 31.08.2011 bola rozhodnutím okresného súdu zo dňa 02.04.2012 zamietnutá. Súd dospel k takému záveru, že k nesprávnemu postupu v tomto exekučnom konaní nedošlo. Už v rozhodnom čase bolo účinné vyššie citované ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Pokiaľ ide o lehotu 15 dní tak, ako je stanovená zákonom, tak okresný súd konštatoval, že z ustanovenia citovaného § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti pre udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota pritom výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d), to znamená ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok tak, ako to bolo v tomto prípade. Zákon upravuje túto výnimku práve z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. V predmetnej veci exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, a teda lehota 15 dní sa na vydanie poverenia v danom prípade nevzťahovala. Navyše z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá.

Ďalej okresný súd konštatoval, že v exekučnom konaní je súd zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok, a to z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.09.2011 spisová značka 3 Mdo 11/2010). Exekučný súd v rámci predmetného exekučného konania takto postupoval v súlade so zákonom a keďže zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, tak žiadosť o udelenie poverenia

zamietol. Je nepochybné, že išlo o rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľskej veci, v ktorej sa vyžaduje zvýšená ochrana spotrebiteľa a súd má povinnosť preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Takéto preskúmanie je po skutkovej a právnej stránke práve s poukazom na charakter tejto veci ako spotrebiteľskej, ktorej je potrebné venovať osobitnú pozornosť zložitejšie a náročnejšie aj po časovej stránke. Zároveň je potrebné vychádzať z toho, že tu zákonom nie je stanovená lehota pre prípad zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Samotné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti podľa okresného súdu nemožno považovať za nesprávny úradný postup, pretože tento postup našiel vyjadrenie v rozhodnutí a výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že žiadosť bola zamietnutá. Pokiaľ exekučný súd zhromažďoval dôkazy pre rozhodnutie a tieto hodnotil, právne ich posudzoval, tak išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia a takáto činnosť nie je úradným postupom, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny.

Po vyhodnotení vykonaného dokazovania okresný súd dospel k takému záveru, že nie je právne dôvodné navrhovateľovi priznať uplatňované peňažné plnenie - majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu na ním tvrdenom skutkovom základe. Okresný súd nemal za preukázaný základný predpoklad, a to nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ nespĺnil už prvú podmienku zodpovednosti za škodu, keď v konaní nepreukázal nesprávny úradný postup. Keďže všetky podmienky vzniku zodpovednosti štátu musia byť splnené kumulatívne a vzhľadom na nesplnenie prvej základnej podmienky súd považoval za nadbytočné a nevhodné dokazovať a vyjadrovať sa k splneniu aj ďalších podmienok, a to k vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Na základe tohto bol návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietnutý.

O náhrade trov konania okresný súd rozhodol na základe ust. §142 ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd priznáva náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namietal, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Ak tak spravil, odňal tým navrhovateľovi právo na konanie pred súdom. Poukazuje na ust. § 15 O. s. p. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovaciu prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo zakladá porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu. Navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľ sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Navrhovateľ

ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Navrhovateľ tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa navrhovateľ vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ako aj k právnym otázkam, čím súd porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdený skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním. Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštové a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navrhovateľ nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offico. Navrhovateľa nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť aj nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. S poukazom na uvedenú argumentáciu žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok zrušil v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v spojení s ust. § 212 ods. 3 O. s. p. a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešpondujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Navrhovateľ zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj

dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Krajský súd po preskúmaní obsahu spisu, prihliadajúc na procesný postup okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia zistil, že konanie má takú vadu, na ktorú je potrebné prihliadať ex offa a ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Okresný súd sa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia vypořiadal s otázkou, prečo nepredložil vec krajskému súdu postupom v zmysle ust. § 16 ods. 1 O. s. p. na rozhodnutie o námietke zaujatosti.

Krajský súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že navrhovateľ námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Žilina nepodal, keď po viacerých (síce rozporuplných) vyjadreniach vo vzťahu k prípadnej zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Žilina uviedol, že námietku zaujatosti nepodáva.

Okresný súd ale zároveň uviedol, že vec nebola predložená nadriadenému súdu, lebo neboli splnené žiadne dôvody, na základe ktorých by zákonná sudkyňa konštatovala svoju zaujatosť.

Uvedený záver okresného súdu však nezodpovedá obsahu spisu, keď na č. I. 8 p. v. spisu sa nachádza vyjadrenie zákonnej sudkyne JUDr. Jany Scholtzovej k prejednávanej veci (že ide o vyjadrenie zákonnej sudkyne aj k prejednávanej veci vyplýva zo strany 7 spisu), v ktorom uviedla, že sú prítomné okolnosti, pre ktoré možno z objektívneho hľadiska mať dôvodné pochybnosti o jej nezaujatosti pri prípadnom prejednávaní a rozhodovaní dotknutých vecí. Tieto okolnosti spočívajú v tom, že predmetom dotknutých konaní sú nároky navrhovateľa uplatnené titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá mala byť spôsobená (ne)konaním Okresného súdu Žilina, na ktorom vykonáva funkciu sudcu, v navrhovateľom označených veciach vedených na Okresnom súde Žiline, v ktorých veciach ako zákonní sudcovia boli činní jej kolegovia JUDr. Hrnčiar a Mgr. Kašíková, s ktorými je vo veľmi dobrom priateľskom vzťahu. Obdobne sa vyjadrili aj ďalší sudcovia Okresného súdu Žilina.

Na č. I. 10 spisu sa nachádza kópia prípisu predsedu okresného súdu - predloženie veci podľa § 16 O. s. p., ktorej obsahom má byť predloženie veci Krajskému súdu Žilina vzhľadom na vyjadrenia všetkých sudcov Okresného súdu Žilina, ktorí oznámili predsedovi súdu skutočnosti, ktoré by mohli vyvolať objektívne pochybnosti o ich nezaujatosti pri prejednávaní a rozhodovaní veci a vzhľadom na nemožnosť prideliť spis inému sudcovi postupom podľa § 15 O. s. p. predkladá vec podľa § 16 O. s. p. Krajskému súdu Žilina ako nadriadenému s tým, že originály vyjadrenia sudcov sú uložené pod 1SprR/58/2013.

Hoci je obsahom spisu tento prípis (predloženie veci Krajskému súdu Žilina podľa § 16 O. s. p.), z obsahu spisu vyplýva, že spis nikdy nebol predložený krajskému súdu podľa § 16 O. s. p., ale následne bol nariadený termín pojednávania, vec prejednaná a rozhodnutá.

Pokiaľ v súdnej veci došlo k postupu sudcu podľa § 15 ods. 1 O. s. p. keď sudca oznámil skutočnosti, pre ktoré sa domnieva, že môže byť vylúčený z prejedávania a rozhodnutia veci, bolo potrebné, aby bol dodržaný postup v zmysle § 15, § 16 O. s. p., keď bolo potrebné vec predložiť predsedovi súdu, ktorý mal právo prideliť vec inému sudcovi (ak s tým sudca, o ktorého vylúčenie ide, súhlasí), resp. ak predseda súdu mal za to, že nie je dôvod pochybovať o nezaujatosti sudcu alebo za predpokladu, že sú tu skutočnosti, ktoré predpokladajú vylúčenie aj ďalších sudcov toho istého súdu, prichádzal do úvahy

postup v zmysle ust. § 16 ods. 1, a to predloženie veci nadriadenému súdu na rozhodnutie o vylúčení, resp. nevyhlúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci.

Pokiaľ zákonná sudkyňa oznámila skutočnosti, pre ktoré môže byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, nie je možné, aby v danom prípade bez rozhodnutia nadriadeného súdu (keďže tieto skutočnosti oznámili aj ďalší sudcovia Okresného súdu Žilina) vec prejedнала a rozhodla, a to aj napriek tomu, že krajský súd vo veciach totožných účastníkov a obdobného predmetu konania sudcov Okresného súdu Žilina (s výnimkou sudcov prejednávajúcich exekučné veci, ktorých sa konanie týkalo) nevyhlúčil.

Nedodržanie zákonného postupu v zmysle ust. § 15, § 16 O. s. p. zakladá takú vadu konania, na ktorú je krajský súd povinný ex offio prihliadnuť a ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z uvedených dôvodov krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie bez toho, aby posudzoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Povinnosťou okresného súdu bude predložiť vec predsedovi Okresného súdu Žilina na postup v zmysle ust. § 16 ods. 1 O. s. p. Až po rozhodnutí nadriadeného súdu môže byť vec prejednaná a rozhodnutá.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok prípustný nie je.